

N:o 31.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 April 1878, kl. 1 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om förändrad lydelse af 41 § Konkurslagen.

Enligt erhållen remiss får Lag-Utskottet afgifva utlåtande öfver en inom Andra Kammaren af Herr *C. Magni*, med hvilken Herr *J. August Sjö* instämt, afgifven motion, N:o 133, deruti motionären andragit, att genom den ovilkorliga föreskriften i gällande konkurslag, att i konkurs sak rätten eller domaren skall förordna någon lämplig person att vara rättens ombudsman, borgenärer och sysslomän påtvingades ett förmynderskap, onödigt, enär i de flesta fall allt hvad som uppdragits åt rättens ombudsman att i konkurs sak vidgöra utan risk kunde öfverlemnas åt gode männen och sysslomännen, samt skadligt, enär deraf förorsakades tillökning i konkursförvaltningskostnaderna. Motionären hemställer derföre,

”att Lag-Utskottet ville till Riksdagen inkomma med förslag till sådan förändrad lydelse af 41 § af gällande konkurslag, att åt borgenärerne i konkurs öfverlemnas rättighet att besluta om, huruvida rättens ombudsman skall förordnas eller icke, äfvensom att föreslå de förändringar i konkurslagen, som af förstnämnda förslagets antagande blifva en följd, samt att Riksdagen för sin del antager lagförändringar, hvarigenom ofvan nämnda syftemål vinnes.”

Då vid den nya konkurslagens utarbetande i densamma efter hufvudsakligen franskt mönster infördes den institution, som benämnes rättens ombudsman, skedde detta, enligt hvad motiven till 1859 års komitéförslag samt Lag-Utskottets vid riksdagen 1859—1860 i frågan afgifna betänkande utvisa, emedan borgenärernes kontroll öfver förvaltningen icke syntes ensam tillräcklig för att befordra skyndsanheth vid utredning af konkurs samt före-

Bih. till Riksd. Prot. 1878. 7 Saml. 18 Häft.

komma den osäkerhet och de förluster, som egennyttiga eller egenmäktiga åtgärder af gode männen eller sysslomännen kunde tillskynda borgenärerne; och beskrivas rättens ombudsmans ställning och verksamhet sålunda, att han, stäld utom förvaltningen, intet intresse egde i att fördröja konkursens utredning eller låta den verkställas på ett med borgenärernes anspråk icke öfverensstämmande sätt, men väl uti dess snabba och ändamålsenliga bringande till slut, att vaksam uppsigt öfver förvaltningens lagliga gång vore den första af hans pligter, samt att det vore han, som, skyldig att lyssna till hvarje borgenärs billiga klagan mot gode männen eller sysslomännen, borde ställa dem till rätta för deras fel eller försummelse; hvarjemte äfven en vidsträcktare befattning vore honom föreskrifven, i det han egde såsom ordförande leda flera af borgenärernes viktigare öfverläggningar samt meddela beslut i åtskilliga förvaltningsfrågor, likväl utan förnärmande af den beslutanderätt, som borde borgenärerne allena tillkomma.

Om ock rättens ombudsmans-institutionen icke kan sägas hafva uppfyllt de förväntningar, man sålunda vid dess införande om densamma hyste, torde motionärens förslag, hvarigenom åt konkursborgenärernes godtfinnande skulle öfverlemnas att bestämma, huruvida i konkursen någon rättens ombudsman skulle tillsättas eller icke, desto mindre vara antagligt, som hela konkursproceduren måste i de båda fallen blifva helt olika; och då vidare, om konkurslagen skulle komma att underkastas den vidlyftiga omarbetning, ett upphäfvande af denna institution sålunda förutsätter, en dylik omarbetning torde böra utsträckas till äfven andra, icke i omedelbart sammanhang med rättens ombudsmans-befattningen stående delar af samma lag, hvartill motionen dock icke gifver anledning, hemställer Utskottet,

att Herr C. Magnis förevarande motion icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 5 April 1878.

På Utskottets vägnar:

H. G. v. GEGERFELT.